

Brrr-etagne 2012 (een verhaal voor de duikclub)

Al jaren schrijf ik met enige onregelmatigheid verhalen over Bretagne. Dit jaar een is de reis een beetje sneue activiteit. Alleen Jan Geelen, Nelleke en ik. Nu is dat op zich meer dan genoeg voor een plezierige week, maar in het verleden waren er aanmerkelijk grotere groepen in het land van het roze graniet.

Nu moet ik eerlijk toegeven dat de aankondiging van de Bretagne-week altijd wordt gegoten in de vorm van antireclame.

Wat is er aan de hand? In feite heb je een paar “hoofdtypen” in het duiken: zoet, zout-koud en zout-warm. Al die soorten kan je weer onderverdelen, maar als hoofdingeling werkt het prima.

Zoet doen we al te veel, dus daar hoef je weinig woorden aan vuil te maken. Op zout-warm is een hele toeristenindustrie gebouwd. Daar hoef je dus ook niet veel over te schrijven. Iedereen die een keer in de Rode Zee is geweest snapt het, en anders zijn Azië, de Caribbean en Australië goede voorbeelden.

Koud-zout is minstens zo mooi als zout-tropisch, maar “koud” is voldoende om de overgrote meerderheid van de mensen weg te jagen. Zeeland wil door de zeelandweekends nog wel eens lukken, maar daarna is het over en uit.

Toch is er meer, en vooral mooier koudwater-duiken dan Zeeland. De Noordzee is prachtig, maar je moet wel geluk hebben. Scandinavië, Ierland en het Verenigd Koninkrijk hebben prachtige duikmogelijkheden. Hier geldt dat er meestal boten en lange reizen aan te pas moeten komen voordat je kunt genieten. En dan begin ik nog niet eens over het gebied tussen San Francisco en Carmel of over Nieuw Zeeland.

Bretagne is dan relatief goed bereikbaar. Het dichtste bij is St.Malo, maar ook daar geldt: bootduiken.

En dus kiezen we al jaren voor Ploumanac’h. Een paar honderd kilometer verder, maar met prima mogelijkheden om op drie plaatsen van de kant te duiken (al kan je er ook bootduiken).

Het zicht is, in vergelijking met de Oosterschelde, meestal prima. Het onderwaterleven is er vele malen mooier. Veel meer, en vooral, veel grotere en gekleurde vis. Het wier is fantastisch, en de hele biologiecursus komt in no-time voorbij (nu sla ik geloof ik een beetje

door). Bovendien heb je de rotsen onder water. Niet te beschrijven met alles wat er op, tussen en onder leeft.

Waarom dan die anti-reclame? Simpel omdat het alleen voor echte duikers is. Deze week zitten we met een getijdenverschil van iets meer dan 7 meter.

Om zo'n teil water te verplaatsen heb je wat stroom nodig. Eigenlijk heb je dan heel veel stroom nodig. In Nederland zeg ik nog wel eens dat stroom voor watjes is, en stap ik zonder veel problemen bij stekken als de Zeelandbrug het water in.

Dat ligt hier anders. Er is een haven waar het niet erg stroomt, dus daar kan je meestal wel in, maar dan moet je er niet per

ongeluk uitzwemmen, zoals ik een keer heb gedaan. Want dan zie je in no-time heel veel Bretonse rotsen. En als je dan geen plan B hebt, dan is het heus tijd voor de reddingsboot, die altijd stand-by is. (Mijn buddy en ik hadden een plan B.)

Of de wind staat op de kant, zodat het water klotst. Het water in en uit in de branding is niet altijd een feest. Vandaag was het weer raak. Jan en ik hadden net onze conditioefeningen gedaan en waren tevreden de duikuitrusting aan het opbergen, toen het opviel dat de Bretonse duikers naast ons nerveus werden. Een paar was überhaupt niet door de branding gekomen, een 2^e paar bleef lang weg. Toen ze uiteindelijk aan de kant kwamen hebben Jan en ik gekeken hoe echte Bretonse duikers het water verlaten. Na een uitgebreide studie van hun pogingen durf ik te zeggen dat onze arrogantie weer sterk is toegenomen en dat we er graag een keer over komen opscheppen in het clubhuis. Ook de lokale bevolking komt niet verder dan krampachtig over rotsen klimmen en vallen.

Dat we toch iedere keer hier eindigen komt doordat we iedere week wel zes tot acht duiken kunnen maken, waarbij je zowel tot 10 meter kunt duiken als diepe duiken kunt maken. In beide gevallen is er veel te zien. De dagen dat de natuur van mening is dat er veiligere activiteiten dan duiken bestaan, is er ook zat te doen. De rotskust is onnavolgbaar, je kan een boottocht langs de eilanden voor de kust maken en er zijn prachtige wandelmogelijkheden. Zowel langs de kust als meer het land in is zowel het landschap als de flora prachtig (met bijvoorbeeld bijzonder wilde orchideeën) Er is een aquarium, dus je kunt altijd beweren dat je van alles hebt gezien en voor cultuurliefhebbers is er dan altijd nog het Bretonse volk. Met eigen taal, eigen muziek, eigen recepten en de schurft aan Parijs.

Terug naar de antireclame. Ik denk dat je een jaar of drie moet duiken en zo'n honderd duiken gelogd moet hebben in verschillende soorten water voordat je Bretagne op waarde kan schatten. Maar dan wordt het ook iets om op je lijst van "Things to do before I die" te zetten. De ongedwongen sfeer op de camping maakt het feest compleet. Vraag er maar eens naar bij mensen die de tocht hebben gemaakt. We leggen je plan B graag uit, zodat je ook na Bretagne nog kan werken aan de "Things to do before I die".

Volgend jaar begin mei weer met een hele groep?

